

NEW YORK TIMESIN BESTSELLERLISTAN YKKÖNEN

REBECCA ROSS

SUOMENTANUT NANA SIRONEN

WSOY

REBECCA ROSS
JUMALAINEN
VASTUSTAJA

Lumotut kirjeet 1

SUOMENTANUT NANA SIRONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä kirja on fiktiivinen teos.
Kaikki romaanin hahmot, organisaatiot ja tapahtumat ovat
kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisesti.

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
DIVINE RIVALS (LETTERS OF ENCHANTMENT #1)
Copyright © 2023 by Rebecca Ross LLC. All rights reserved.
Translation Copyright © 2025 by Rebecca Ross LLC.
Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Kannen kuva: Kelley McMorris / Shannon Associates
ISBN 978-951-0-51812-0
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Isabel Ibañezille,
joka luki tätä kirjaa samalla kun kirjoitin,
joka sai minut lisäämään Romanin näkökulman
& joka toisinaan päästää minut kuin koiran veräjästä.*

P.S. Tarkoitan lukua 34.

Sisällys

Prologi	11
---------	----

OSA I *Kirjeitä vaatekomerosta*

1 Vannoutuneet viholliset	19
2 Sanoja Forestille	33
3 Kadonneet myytit	42
4 Roskakoripaljastuksia	52
5 Sääli	59
6 Mukavaa (tai ei niin mukavaa) päivällisseuraa	65
7 Taivaiset vastaan Aliset	76
8 Voileipää vanhan ja viisaan kanssa	82
9 Osa haarniskasta	93
10 9. piirin poliisiasema	97
11 Valtava kuilu	101
12 Varjo sielussa	106
13 Epäreilu etulyöntiasema	112
14 Jäähyvät aaveille	123

OSA II *Uutisia kaukaa*

15 Kolmas Alouette	129
16 Attie	143
17 Kolme sireeniä	147
18 Hitonmoista hakuammuntaa	157

19	Kertomuksia koti-ikävästä	161
20	Soittoa alisesta maailmasta	167
21	Ritari vai ryöväri	177
22	Sateenkaaren väreissä hohtava	187
23	Verta & samppanjaa	194
24	Vaarallisia soittimia	208
25	Törmäys	214
26	Loistamaan	221
27	Seitsemän minuuttia myöhässä	229
28	Jumalainen kilpakumppani	238

OSA III *Sanat rivien välissä*

29	Plataanijoukkue	249
30	Merkintöjä juoksuhautoista	263
31	Länsituuli	270
32	Savua silmissä	275
33	Lumihiutaleet Kittin laukussa	286
34	C.	296
35	Mäki joka vei Irisista melkein voiton	305
36	Puutarhassa	319
37	Rikollista iloa	328
38	Envan päivän aatto	344
39	Valat pimeässä	356
40	Herätys toiseen maailmaan	369
41	Kätesi kädessäni	379
42	Kaikki mikä jäi sanomatta	391
	Epilogi: DACRE	409
	Kiitokset	412

*Kirjoita minulle toivosta ja rakkaudesta,
ja sinnikkäistä sydämistä.*

– EMILY DICKINSON

Prologi

Kylmä sumu oli laskeutunut rautatieaseman ylle kuin ruumiin käärinliina, ja Iris Winnow ajatteli, ettei sää olisi voinut olla sopivampi. Hämärässä junaa tuskin näkyi, mutta hän tunsi iltailmassa metallin, savun ja palavan hiilen hajun, joka sekoittui kuivaan maahan langenneen sateen tuoksuun. Puinen asemalaituri tuntui kenkien alla liukkaalta, ja maassa kiilteli vesilätäköitä ja maatuvia lehtikasoja.

Kun Forest pysähtyi, Iris pysähtyi hänen vierellään, kuin peilikuva. Heitä luultiin usein kaksosiksi: kummallakin oli isot pähkinänruskeat silmät, taipuisat kastanjanruskeat hiukset ja pisamia pitkin nenää. Forest oli kuitenkin kookas ja Iris pieni ja siro. Heillä oli viiden vuoden ikäero, ja ensimmäistä kertaa elämässään Iris toivoi että olisi itse ollut Forestia vanhempi.

»Ei siellä kauan mene», Forest sanoi. »Muutama kuukausi vain, luulisin.»

Veli vilkaisi Irisia hiljalleen tihenevässä hämyssä ja odotti vastausta. Oli alkuiltä, valoisan ja pimeän välinen hetki, kun tähtikuviot alkoivat tuikahdella taivaalla ja kaupungin lamput välähtelivät palamaan kuin vastaukseksi. Iris tunsi, miten Forestin huolestunut ilme ja matalalla riippuvia pilviä valaiseva kultainen hohde vetivät häntä puoleensa, mutta silti hänen katseensa harhaili, etsi kiihkeästi jotain mihin kiinnittyä. Hetkeksi vain, niin että hän voisi räpytellä kyönelet silmistään ennen kuin Forest huomaisi ne.

Hänen oikealla puolellaan seisoskeli sotilas. Nuori nainen moitteettomasti tärkätysssä univormussa. Irisin päähän pälkähti villi ajatus. Se taisi näkyä hänen kasvoiltaan, sillä Forest rykäisi.

»Minun pitäisi lähteä mukaasi», Iris sanoi katsoen veljeensä. »Ehtisin vielä. Voisin värväytyä –»

»Iris, ei», Forest vastasi jyrkästi. »Sinä annoit minulle kaksi lupausta, muistatko?»

Kaksi lupausta, niin, eilen. Iris kurtisti kulmiaan. »Kuinka voisin unohtaa.»

»Lausu ne sitten ääneen.»

Iris kietoi käsivarret ympärilleen suojaksi syksyn kylmyydeltä ja Forestin äänen oudolta soinnilta. Siinä oli hiven epätoivoa jollaista hän ei ollut aiemmin kuullut, ja hän tunsi menevänsä kananlihalle ohuen villapuseronsa alla.

»Pidä huolta äidistä», hän sanoi matkien Forestin baritoninäntä. Forestia alkoi hymyilyttää. »Jatka koulunkäyntiä.»

»Ei se tainnut olla pelkkä tyyli 'Jatka koulunkäyntiä'», Forest sanoi ja kopautti Irisin jalkaa varsikengällään. »Sinä olet oikea mallioppilas etkä ole ollut kertaakaan poissa oppitunneilta. Selaisesta palkitaan vielä, tiedäthän.»

»Hyvä on», Iris myöntyi, ja hänen poskilleen nousi puna. »Sinä sanoit: 'Lupaa, että otat kaiken irti viimeisestä lukiovuodestasi, niin minä palaan ajoissa katsomaan, kun valmistut.'»

»Niin», Forest sanoi, mutta hänen hymynsä alkoi hyytyä.

Ei hän tiennyt milloin palaisi. Ei hän voinut antaa Irisille sellaista lupausta, vaikka olikin olevinaan varma siitä, että sota olisi ohi muutamassa kuukaudessa. Sota, joka oli vasta päässyt alkuun.

Mitä jos sen soiton olisinkin kuullut minä? Iris mietti sydän niin raskaana, että se tuntui painuvan kipeästi vasten kylkiluita. *Jos Forestin sijaan minä olisinkin kohdannut jumalattaren... päästäisikö Forest minut lähtemään tällä tavoin?*

Hänen katseensa laskeutui Forestin rintaan. Siihen missä sydän löi oliivinvihreän univormun alla. Yksi luoti voisi lävistää Forestin sekunnin murto-osassa. Yksi luoti voisi estää häntä palaamasta koskaan kotiin.

»Forest, minä –»

Hän vaikenä ja hätkähti, kun kuului kimakka vihellys. Se oli viimeinen kehoitus nousta kyytiin, ja väkeä alkoi äkkiä tungeksia junanvaunuja kohti. Iris värähti taas kylmästä.

»Hei», Forest sanoi laskien nahkaisen olkalaukkunsa. »Sinä saat tämän.»

Iris katseli miten hänen veljensä avasi laukun soljen ja veti esiin kellanruskean trenssinsä. Hän ojensi sitä ja kohotti kulumiaan, kun Iris vain tuijotti.

»Sinähän tarvitset sitä itse», Iris väitti.

»Kai minä sieltä saan takin», Forest vastasi. »Sellaisen sodankestävän. Ota tämä nyt vain, Pikkukukka.»

Iris nielaisi ja otti Forestin trenssin. Hän veti sen ylleen ja vyötti kuluneen kankaan tiukasti ympärilleen. Takki oli hänelle liian iso, mutta se oli lohdullista. Se oli kuin haarniska. Hän huokaisi.

»Tiedätkö, tämä tuoksuu ihan kellosepänliikkeeltä», Iris sanoi hitaasti.

Forest nauroi. »Ja miltähän kellosepänliike tarkalleen ottaen tuoksuu?»

»Pölyisiltä jätättäviltä kelloilta ja kalliilta öljyltä ja niiltä pikkuriikkisilta metallisilta työkaluilta, joilla korjaillaan rikko-naisia osia.» Se ei kyllä ollut koko totuus. Takissa tuntui myös häivähdys Kemukuppilaa, missä hän ja Forest söivät iltaisin vähintään kahdesti viikossa samalla kun heidän äitinsä tarjoili. Siinä tuoksui myös jokivarren puisto, sammal ja kosteat kivet ja pitkät kävelyretket, ja Forestin santelipartavesi, sillä vaikka Forest kovasti olisi halunnut parran, sen kasvattaminen ei häneltä onnistunut.

»Sitten se varmasti pitää sinulle hyvin seuraa», Forest sanoi

ja heilautti laukkunsa olalleen. »Ja nyt saat koko vaatekomeron omaan käyttöösi.»

Iris tiesi että veli yritti keventää tunnelmaa, mutta ajatus heidän yhteisestä pienestä komerostaan kotona vain kouraisi hänen vatsaansa. Ikään kuin hän muka varastoisi Forestin vaatteet johonkin muualle Forestin ollessa poissa.

»Tarvitsen varmasti kaikki ylimääräiset henkarit, koska pysyttelen aina mukana viimeisimmissä muodin oikeissa, niin kuin hyvin tiedät», Iris vastasi pisteliäästi toivoen, ettei Forest kuulisi surua hänen äänestään.

Forest vain hymyili.

Siinä se sitten oli. Laiturilla ei ollut enää juuri sotilaita, ja juna puhkui hämärässä. Irisin kurkkuun nousi pala, ja hän puri poskeaan samalla kun Forest halasi häntä. Hän sulki silmänsä, tunsu pellavaisen univormun karheuden poskeaan vasten ja jätti esittämättä kysymykset, jotka pyrkivät hänen suustaan ulos: *Miten se jumalatar saattaa olla sinulle minua tärkeämpi? Miten sinä voit hylätä minut näin?*

Heidän äitinsä oli ollut vihainen ja poissa tolaltaan Forestin värväytyttyä ja sanonut samansuuntaista. Aster Winnow oli kieltäytynyt saattamasta Forestia asemalle, ja Iris kuvitteli miten hän varmaankin itki kotona kun joutui hiljalleen hyväksymään tilanteen.

Juna nytkähti hitaasti liikkeelle.

Forest irtautui Irisin sylistä.

»Kirjoita minulle», Iris kuiskasi.

»Minä lupaan.»

Forest otti muutaman askelen takaperin katse yhä kiinni Irisissa. Hänen silmissään ei näkynyt pelkoa. Ainoastaan synkkää, kiihkeää päättäväisyyttä. Ja sitten hän kääntyi ja ryntäsi kohti junaa.

Iris katseli miten Forest katosi lähimpään vaunuun. Hän nosti kättään, huiskutti silmät kyynelistä sumeina ja seisoi laiturilla vielä pitkään junan kadottua sumun sekaan. Hänen

kenkäänsä alkoivat kastua läpi. Katulamput välähtelivät hänen yllään ja surisivat kuin ampieiset. Ihmistungos oli hajaantunut, ja kun Iris lähti kävelemään kotiin, hänen olonsa oli ontto – *yksinäinen*.

Hänen käsiään paleli, ja hän työnsi ne takintaskuun. Silloin hän löysi sen – rutatun paperin. Hän tunnusteli sitä ja arveli sen olevan Forestin taskuun unohtama karamellipaperi, kunnes hän otti sen esiin ja tutkaili sitä hämärässä.

Se oli pieni paperinpala, vinksalleen taiteltu, ja siinä kulki koneella kirjoitettu tekstivana. Iris ei voinut olla hymyilemättä, vaikka hänen sydäntään särkikin. Hän luki:

Ihan vain jos et sattunut tietämään... olet ehdottomasti paras sisko mitä minulla on koskaan ollut.

Olen tosi ylpeä sinusta.

Ja tulen kotiin ennen kuin huomaatkaan,
Pikkukukka.

OSA I

Kirjeitä vaatekomerosta

Vannoutuneet viholliset

VIISI KUUKAUTTA MYÖHEMMIN

Iris paineli sateen halki kengän korko hajalla ja rähjäisessä trenssissä. Hän ylitti raitiovaunukiskot ja kulki kohti keskustaa, ja hänen sydämensä toiveikas tykytys siivitti hänen askeliaan. Hän oli odottanut tätä päivää jo viikkoja, ja hän tiesi olevansa valmis. Vaikka sitten märkänä, nilkuttavana ja nälkäisenä.

Ensimmäisen kerran häntä alkoi arveluttaa, kun hän astui sisään aulaan. Rakennus oli vanha, ajalta ennen jumalien kukistumista. Seiniin oli maalattu joitakin entisistä jumalolennoista, ja vaikka maali olikin halkeillut ja matalalla riippuvien kattokruunujen valo oli heikkoa, Iris vilkaisi kuvia aina. Jumalia ja jumalattaria tanssimassa pilvien keskellä pitkissä kultaisissa kaavuissa, tähtien loiste hiuksissaan, katseet luotuina maahan. Toisinaan Irisista tuntui kuin nuo maalatut silmät olisivat tarkkailleet häntä, ja hän tukahdutti puistatuksen. Hän riisui hajonneen kengän oikeasta jalastaan ja konkkasi kiireesti hissille, ja ajatukset jumalista haihtuivat nopeasti, kun mieleen piirtyivät toiset kasvot. Ehkä sade oli hidastanut myös Romania, ja hänellä olisi vielä mahdollisuuksia.

Hän odotti kokonaisen minuutin. Hissinmokoma oli varmaankin jumissa, juuri nyt, ja Iris päätti mennä portaita. Hän

könysi viidenteen kerrokseen niin nopeasti kuin pystyi ja oli aivan hiessä ja tärisi työntyessään viimein *Oath Gazette* n ras-
kaista ovista sisään. Vastaan tulvahti kirkas keltainen valo, väke-
vän tuoksu ja sanomalehden toimituksen aamuhyörinä.

Hän oli neljä minuuttia myöhässä.

Hän seiso i keskellä vilinää, ja hänen katseensa kääntyi kohti Romanin pöytää.

Se oli tyhjä, ja Iris oli hyvillään kunnes vilkaisi ilmoitus-
taululle ja näki Romanin seisovan siellä häntä odottamassa. Heti kun heidän katseensa kohtasivat, Roman veti huulilleen laiskan hymyn, kurkotti taululle ja nappasi nastalla kiinnitetyn paperilapun. Viimeisen juttukeikan.

Iris ei liikkunut, ei silloinkaan kun Roman Kitt pujotteli työpis-
teiden välitse häntä vastaan. Roman oli pitkä ja solakka, ja hänen poskipäänsä olisivat voineet leikata kiveä. Hän heilutteli paperi-
lappua ilmassa, juuri ja juuri Irisin ulottumattomissa. Tuota paperilappua, jonka Iris olisi kuumeisesti halunnut itselleen.

»Myöhässä taas, Winnow», Roman tervehti. »Toista kertaa tällä viikolla.»

»En tiennytkään että sinä pidät siitä kirjaa, Kitt.»

Pojan virne laantui ja hän kääntyi katsomaan Irisin käsiä, joissa lepäsi rikkinäinen kenkä. »Taisi olla vähän hankaluuksia tällä kertaa.»

»Ei ollenkaan», Iris vastasi leukaansa kohottaen. »Suunniteltu juttu, tietenkin.»

»Että korko irtoaa?»

»Että sinä saat tämän viimeisen keikan.»

»Sinäkö annat minun voittaa?» Roman kohotti kulmaansa.
»Yllättävää. Meidänhän kuuluisi taistella kunnes toinen kuolee.»

Iris tuhahti. »Aika yliampuva ilmaus, Kitt. Niin kuin sinun jutuissasikin muuten usein. Varo sortumasta sellaisiin jos pää-
set kolumnistiksi.»

Valhe. Iris luki harvoin mitään Romanin kirjoittamaa. Mutta ei Roman sitä tiennyt.

Romanin silmät painuivat viiruiksi. »Mikä muka on yliampuva rintamalta kadonneissa sotilaissa?»

Irisin vatsaa kouraisi, mutta hän peitti hätkähdyksensä vaisulla hymyllä. »Sekö on viimeisen juttukeikan aiheena? Kiitos kun kerroit.» Hän kääntyi kannoillaan ja lähti puikkelehtimaan työpisteiden välistä kohti omaa pöytänsä.

»Ihan sama vaikka tietäisitkin», Roman ärähti lähtiessään perään. »Keikka on *minun*.»

Iris tuli pöytänsä luo ja napsautti lampun palamaan. »Tietenkin, Kitt.»

Roman ei lähtenyt. Seisoi vain hänen pöytänsä vieressä ja katseli, miten hän laski gobeliinilaukkunsa ja tuhoutuneen kenkäänsä kuin kunniamerkin ja riisui sitten trenssinsä. Roman katseli häntä harvoin näin tarkkaavaisesti, ja Iris kaatoi hämmennyksissään kynäpurkkinsa.

»Oliko vielä jotain?» Iris kysyi keräillen kyniään hätäisesti, ennen kuin ne ehtisivät kieriä lattialle. Yksi tietenkin ehti ja putosi aivan Romanin reikäkoristeisten nahkakenkien eteen. Roman ei vaivautunut nostamaan sitä, ja Irisilta oli vähällä päästä kirosana, kun hän kumartui poimimaan sen ja huomasi samalla kenkien peilinkirkkaan kiillon.

»Sinä aiot kirjoittaa oman juttusi kadonneista sotilaista», Roman laushti. »Vaikka sinulla ei olekaan kaikkia tietoja keikasta.»

»Sekö sinua huolettaa, Kitt?»

»Ei. Ei tietenkään.»

Iris kääntyi tutkimaan Romanin ilmettä. Hän laski kynäpurkkinsa pöydän takareunalle niin kauas, ettei kumoaisi sitä uudelleen. »Onko kukaan koskaan sanonut, että siristät silmiäsi aina kun valehtelet?»

Romanin kulmat kurtistuivat entisestään. »Ei, mutta se johtuu vain siitä että kukaan ei ole koskaan katsellut minua yhtä paljon kuin sinä, Winnow.»

Jonkun lähellä olevan pöydän äärestä kuului tirskahdus. Iris

punastui ja istuutui tuoliinsa. Hän yritti keksiä nokkelan vastauksen mutta mitään ei tullut mieleen, koska Roman oli valittavan komea ja veti usein Irisin huomion puoleensa.

Iris teki ainoan tempun johon pystyi: hän nojautui tuolissaan taaksepäin ja väläytti Romanille häikäisevän hymyn. Sellaisen joka ulottui silmiin asti, niin että silmäkulmiin tuli rypyjä. Siinä samassa Romanin ilme vakavoitui, niin kuin Iris oli olettanutkin. Roman ei pitänyt siitä kun Iris hymyili hänelle näin. Se sai hänet aina vetäytymään.

»Onnea jutuntekoon», Iris sanoi iloisesti.

»Pidä sinä hauskaa muistokirjoitusten parissa», Roman töksäytti vastaukseksi ja lähti viimein omalle työpisteelleen, joka oli – ikävä kyllä – vain kahden pöydän päässä.

Heti Romanin käännettyä Irisin hymy hyytyi. Hän tuijotti edelleen hajamielisesti samaan suuntaan, kun Sarah Prindle asteli hänen näkökenttäänsä.

»Teetä?» Sarah kysyi kuppia kohottaen. »Näytät ihan siltä että tarvitset teetä, Winnow.»

Iris huokaisi. »Kiitos, Prindle.» Hän otti kupin vastaan mutta kolautti sen pöydälle paperipinon viereen. Siinä oli käsin kirjoitettuja muistokirjoituksia odottamassa että hän järjestelisi ja toimittaisi ne ja kirjoittaisi ne puhtaaksi. Jos hän olisi ehtinyt ajoissa nappaamaan juttukeikan, Roman olisi joutunut seulomaan tätä paperille vuodatettua surua.

Iris tuijotti pinoa ja muisteli ensimmäistä työpäiväänsä kolme kuukautta sitten. Miten Roman Kitt oli tullut viimeisenä kättelemään häntä ja esittäytymään, lähestynyt häntä suu tiukkana viivana ja silmissään kylmä, läpitunkeva katse. Ikään kuin mittailen, miten paha uhka Iris oli hänelle ja hänen asemalleen *Gazetessa*.

Irisilta ei ollut kestänyt kauankaan saada tietää, mitä Roman hänestä oikeasti ajatteli. Itse asiassa siihen oli mennyt vain puoli tuntia ensitapaamisesta. Hän oli kuullut Romanin sanovan yhdelle toimittajista: »Hänestä ei ole minulle kilpailijaksi. Ei

todellakaan. Hän jätti lukion viimeisen luokan kesken Windy Grovessa.»

Sanat kirpaisivat vieläkin.

Ei Iris ollut odottanutkaan, että he ystävystyisivät. Miten hän olisi voinut, kun he kilpailivat keskenään samasta kolumnistin paikasta? Romanin tärkeilevä käytös oli kuitenkin vain vahvistanut hänen haluaan voittaa. Oli myös ollut huolestuttavaa, että Roman Kitt oli tiennyt hänestä enemmän kuin toisinpäin.

Mikä merkitsi sitä, että hänen piti kaivaa kilpailijansa salaisuudet esiin.

Toisena työpäivänään hän oli mennyt toimituksen kaikkein ystävällisimmän työntekijän puheille. Sarahin.

»Miten pitkään Kitt on ollut täällä?» hän oli kysynyt.

»Kohta kuukauden», Sarah oli vastannut. »Joten ei huolta siitä, että hänellä olisi palvelusajan perusteella mitään etulyöntiasemaa. Minusta teillä kummallakin on hyvät mahdollisuudet ylennykseen.»

»Entä mitä hänen perheensä tekee?»

»Hänen isoisänsä rakennutti rautatien.»

»Hänen perheellään on siis rahaa.»

»Kasapäin», Sarah oli sanonut.

»Missä hän on käynyt koulua?»

»Luulisin että Devan Hallissa, mutten mene vannomaan.»

Eliittikoulussa, johon suurin osa Oathin rikkaista vanhemmista lähetti hemmotellut kakaransa. Täysi vastakohta Irisin vaatimattomalle Windy Grovelle. Iris oli melkein säpsähtänyt kuullessaan koulun nimen mutta jatkanut uteluaan: »Tapailleeko hän jotakuta?»

»Ei minun tietääkseni», Sarah oli vastannut olkiaan kohauttaen. »Mutta eipä hän hirveästi kerro elämästään työkavereille. Itse asiassa en oikeastaan tiedä hänestä paljon mitään, muuta kuin että hän ei siedä sitä jos kukaan koskee hänen pöydällään oleviin tavaroihin.»

Jumalainen vastustaja aloittaa huikeaan menestykseen nousseen Lumotut kirjeet -duologian. Se on kertomus maagisista kirjoituskoneista, rakkaudesta sodan varjossa ja toivosta, joka ei sammu koskaan.

Muinaisten jumalien sota raivoaa Cambriassa. Nuori toimitaja Iris Winnow hyvästelee rintamalle lähtevän veljensä ja jää huolehtimaan yksin perheensä toimeentulosta.

Kun Irisin veljelleen kirjoittamat kirjeet joutuvat väärin käsiin – komealle, rikkaalle ja tylylle Roman Kittille, joka on Irisin pahin kilpailija lehden toimituksessa – Irisin ja Romanin välille syntyy taianomainen yhteys.

Veljensä löytääkseen Iris pestautuu sotakirjeenvaihtajaksi. Turvanaan hänellä on kirjoituskoneensa ja tuntematon kirjeystävänsä, johon hän on alkanut auttamattomasti rakastua...

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51812-0